

✻ DE STER. ✻

Half-Maandelijksch Tijdschrift van de Heiligen
der Laatste Dagen.

(OPGERICHT IN 1896.)

Gij zijt een Koninklijk priesterdom, een heilig, een verkregen volk; — opdat gij zoudt verkondigen de deugden Desgenen, die u uit de duisternis geroepen heeft tot Zijn wonderbaar licht.

PETRUS AAN DE VERSTROOIDE VREEMDELINGEN.

No. 5.	1 Maart 1912.	17de Jaargang.
--------	---------------	----------------

EEN EN ANDER OVER HET DUIZEND-JARIGE RIJK EN DE OPSTANDING.

De belijdenis van de Heiligen der Laatste Dagen, neergeschreven in de Artikelen des Geloofs, heeft vele punten waarin zij eene andere meening uitspreekt aangaande sommige cardinale zaken betreffende het geloof en de belijdenis, dan de ons omringende Christenheid.

Wijkt onze belijdenis reeds af op het punt van uitverkiezing, voorbestaan, erfzonde, kinderdoop en het ontkennen van het bestaan en de noodzakelijkheid van deze beide laatste, véél meer nog is het verschil tusschen een en ander op te merken, wanneer wij ons tiende geloofsartikel beschouwen. Afgezien nog van het feit, dat in dit artikel gesproken wordt van de letterlijke vergadering van Israëel en de herstelling der tien stammen, alsmede van het geloof aangaande het opbouwen van Zion, als de vergaderplaats van de rechtvaardigen van hart in het laatste der dagen, wordt hier gewag gemaakt van het duizend jarige rijk, — al wordt het dan ook niet met name genoemd, — en van het regeeren van Christus als persoonlijk koning op aarde, alsmede dat de aarde vernieuwd zal worden en hare paradijsheerlijkheid opnieuw terug zal ontvangen.

De formuleering van deze dingen wijkt zóóver af van de onderscheidene meeningen der Christenen om ons heen, dat het zeker wel de moeite waard is om daar een oogenblik langer bij stil te staan, en de innerlijke meening van het laatste gedeelte van dit artikel een weinig te verduidelijken.

Christus zal persoonlijk op aarde regeeren, wordt daar gezegd, en alvorens aan te toonen, dat de mogelijkheid daarvan duidelijk bewezen kan worden, laat ons eerst nagaan welke bewijzen wij uit de gewijde geschriften kunnen putten om te doen zien, dat God de Heer werkelijk de belofte daaromtrent aan Zijne kinderen en Zijne volgelingen heeft gegeven.

Een waarschuwende en tevens een duidelijk voorzeggende profetie aan de Joden, — den dood van Christus die in de toekomst nog gebeuren moest reeds profetisch verwijtende, — lezen wij in Zacharia 12:10, namelijk met deze woorden, "Doch over het huis Davids, en over de inwoners van Jeruzalem, zal ik uitstorten den Geest der genade en der gebeden, en zij zullen Mij aanschouwen, Dien zij doorstoken hebben, en zij zullen over hem rouwklagen, als met de rouwklage over een eenigen zoon."

De profeet zag hier in een visioen het geen eenmaal de Joden, wanneer ze berouw zouden krijgen over de gruweldaad die door hen aan den Gezalfden des Heeren zou worden gedaan, overkomen zou. Zij, — de Joden, — zullen Hem aanschouwen. Hij zal er daarom moeten zijn.

De eigen woorden van den Zaligmaker citeerende, verhaalt ons Mattheus in het 24ste hoofdstuk, dat alsdan zal in den Hemel verschijnen het teeken van den Zoon des Menschen, en dan zullen alle de geslachten der aarde weenen, en zullen den Zoon des Menschen zien, komende op de wolken des Hemels, met groote kracht en heerlijkheid. Vreemd min of meer doet het ons hier aan dat er geschreven staat, dat alle de geslachten der aarde zullen weenen. Dit weenen zal echter geen plaats vinden om dat er voor hen die Hem wachtende waren eenige reden voor droefheid zal bestaan, maar dit weenen vindt zijnen oorsprong in het feit, dat waar de Zoon der verlossing zich zal openbaren, daar zal voorzeker heel de schepping en alle de schepselen hunne minderwaardigheid gevoelen om een zóó groot Vorst tegemoet te treden.

De Apostel Judas in zijn slechts één hoofdstuk langen zendbrief, schrijft, dat van Hem die straks komen zal heeft reeds Henoeh, de zevende van Adam geprofeteerd, zeggende: „Ziet de Heere is gekomen met Zijne vele duizenden heiligen, om gericht te houden enz."

Openbaring, het 2de hoofdstuk het 15de vers verteld ons, dat Johannes zag dat toen de zevende engel had gebazuind, er eene groote stemme geschiedde in den Hemel zeggende: „De Koninkrijken der wereld zijn geworden onzes Heeren en van Zijnen Christus, en Hij zal als Koning heerschen in alle eeuwigheid."

In het twintigste hoofdstuk van hetzelfde boek wordt ons

medegedeeld, dat hij die deel zal hebben in de eerste opstanding niet meer onderworpen zal wezen aan den tweeden dood, maar dat die allen priesters en koningen zullen zijn en met Hem, Christus — zullen regeeren voor den tijd van duizend jaren. In dat glorievolle tijdperk, zoo luidt het daar verder, dan zal de Satan gebonden zijn en vrede zal overal heerschen.

Wij zien derhalve dat er in den Bijbel profetiën en aanhalingen te over zijn om te bewijzen dat inderdaad vele van onze oudere broeders ten opzichte dezer zaken een helderen blik in de toekomst hadden.

En niet alleen vinden wij over deze zaak onderscheidene der oude Profeten en Apostelen sprekende en schrijvende in den Bijbel, ook in de verslagen tot ons gekomen van het reusachtige volk wat zich op het westelijk vasteland bevond, vinden we tal van gezegden die betrekking hebben op dit glorievol tijdperk. Sprekende over de heiden-natiën lezen we in Nephi III, hoofdstuk 21, het volgende :

„Maar zoo zij zich willen bekeeren en naar Mijne woorden luisteren, en hunne harten niet verharden, zoo zal ik mijne kerk onder hen oprichten, en zij zullen komen in het verbond en onder dit, het overblijfsel van Jacob gerekend worden, aan wien ik dit land voor hunne erfenis gegeven heb. Zij zullen mijn volk, het overblijfsel Jakobs bijstaan, en eveneens zooveel van het land Israëls als er zullen komen, opdat zij eene stad mogen bouwen, welke het Nieuw Jeruzalem zal genaamd worden. Dan zullen zij mijn volk bijstaan, opdat zij tezamen vergaderd mogen worden, degene die over de gansche aarde verspreid zijn, tot het Nieuwe Jeruzalem. En dan zal de kracht des Hemels nederkomen, en en ik zal ook onder hen zijn. Te dien dage zal het werk des Vaders beginnen, wanneer dit Evangelie onder het overblijfsel van dit volk gepredikt zal worden. Voorwaar ik zeg u : Te dien dage zal het werk des Vaders onder alle de verstrooiden mijns volks beginnen ; ja, onder alle de stammen die verloren zijn, welke de Vader uit Jeruzalem geleid heeft. Ja de Vader zal het werk onder al de verstrooiden van mijn volk beginnen, om den weg te bereiden langs welke zij tot mij mogen komen, opdat zij den Vader in mijnen naam mogen aanroepen. Ja en dan zal de Vader het werk beginnen onder alle natiën door den weg te bereiden waardoor mijn volk naar huis vergaderd mag worden, tot het land hunner erfenis. Zij zullen uitgaan uit alle natiën, en zij zullen niet in haast uit gaan, noch met de vlucht henen gaan, want ik zal voor hen gaan, zegt de Vader en ik zal hunne achterhoede zijn.

Christus dus getuigt hier aan Nephi, en door hem tot heel

het volk, dat hij alsdan bij hen zal zijn en dat ze niet alleen maar zullen worden toevergaderd, maar dat ze alsdan van zijne Goddelijke tegenwoordigheid zullen genieten. Alle deze boven opgesomde werkzaamheden zullen alsdan pas een aanvang nemen, en heel het werk wat tot dien tijd zal worden gedaan, daaronder begrepen het werk van dezen tijd, dient te worden beschouwd als slechts het voorbereidende werk voor de eindeloos heerlijke toekomst die daar opdoemt in het verschiep.

Bijna eindeloos is het aantal aanhalingen uit het Boek Leer en Verb. die wij zouden kunnen opsommen om van deze zaak nog meerdere getuigenis te geven. Afd. 1 : 12 zegt, "Bereidt u, bereidt u voor datgene wat komen zal, want de Heer is nabij."

In 5 : 19 lezen wij. „Want eene verwoestende plaag zal onder de inwoners der aarde voortgezonden worden, en zal, indien zij zich niet bekeeren, van tijd tot tijd uftgestort worden totdat de aarde ledig zal zijn, en de inwoners daarvan weggekwynd en geheel door den glans mijner komst zullen verwoest zijn."

Afd. 29 : 11 zegt als volgt: „Want ik zal mijzelfen met macht en groote heerlijkheid van den Hemel openbaren, met al de hemelsche heirscharen, en in gerechtigheid met de menschen op aarde duizend jaren wonen, en de goddeloozen zullen niet staan. Verder vinden we op meer dan twintig plaatsen in Leer en Verb. gewag gemaakt in de openbaringen door den Heer aan Joseph Smith gegeven aangaande deze op handen zijnde gebeurtenis. Voor het doel van dit artikel is het echter niet noodig alle deze onderscheidene plaatsen aan te halen, ieder die in het bezit is van het boek Leer en Verb., kan achter in de inhoudsopgave zelve de verschillende plaatsen die spreken over de tweede komst van Christus, nagaan.

Ieder der profeten en voorspellers nu zijn het evenals de Heer zelf wanneer Hij er zich over uitlaat, hetzij tegen Zijne discipelen van ouder of van later tijd, — er over eens, dat deze voorspelde komst in groote heerlijkheid zal zijn. Niet in de nederige gedaante van voorheen, maar in de vertooning van zijn rechtmatig Koningschap zal Zijne komst worden gehuld. Ofschoon het karakter van den Heiland zonder eenigen twijfel het zelfde nederige en volmaakt goede van voorheen zal zijn, toch de wijze waarop Hij verschijnen zal en de omgeving die Hem zal omringen, zal in heerlijkheid aanmerkelijk afwijken van zijne eerste komst van voor bijna twee duizend jaren.

Zooals aangehaald met de woorden van den Apostel Judas, zal de Heer bij Zijne glorievolle komst niet alleen zijn, maar hij zal komen met zijne vele duizenden van Heiligen. Deze Heiligen moeten derhalve opgestane wezens zijn, die in de zelfde heer-

lijkheid vertoeven als den Zoon des Menschen, onzen Verlosser. Zij zullen met Hem komen, en samen zullen zij gericht houden. Wij herinneren ons, dat toen de Heer zelf nog op aarde was hij bij zekere gelegenheid aan Zijne twaalf discipelen heeft beloofd, dat het voorrecht hen beschoren zou zijn om te zitten op twaalf tronen, — het teeken der koninklijke waardigheid, — en dat zij alsdan de twaalf geslachten Israëls zouden oordeelen. Aan hen was dus bij volharding de opstanding gewaarborgd en zeer redelijk schijnt het ons wanneer wij bedenken dat sedert hen afsterven al zóó vele jaren zijn verlopen, dat hunne lichamen niet zullen behoeven te wachten om uit het graf voort te komen, totdat de Zaligmaker al reeds weer hier opnieuw op de aarde is, of dat hunne opstanding juist met datzelfde tijdstip zoude samen vallen. We herinneren ons uit de geschiedenis van de opstanding van Christus, dat toen Hij uit de dooden verrees, op het zelfde oogenblik de graven van vele der ontslapen heiligen van vroeger dagen eveneens geopend werden en zij opstonden, ja dat ze zelfs gezien werden, — nadat Jezus zich had vertoond — in de heilige stad, of Jeruzalem. Deze lichamen eenmaal uit den dood verzezen zijn natuurlijk niet tot hunne graven terug gekeerd, maar hen is die woonplaats van af dat oogenblik aangewezen die voor hen was voorbeschikt in overeenstemming met den graad dien zij nu hadden bereikt.

Waar het nu dezen was vergund om toen reeds op te staan, om zodoende met Christus de eerstelingen te zijn der opstanding, daar ligt het voor de hand, dat waar door het overwinnen van den dood, nu door Christus eenmaal de opstanding mogelijkheid was geworden, personen met zulke hooge roeping en als de Apostelen, die zich zóó zeer in het vertrouwen van hunnen Goddelijken Meester konden verheugen, dat Hij hen bij zijn aardsche leven reeds het oordeel over alle de geslachten van Israël toezegde, (dus ook over hen die reeds met Christus ten grave uit waren verzezen), daar ligt het zoo als gezegd voor de hand, dat deze Apostelen op hunne opstanding niet zouden behoeven te wachten totdat de Christus opnieuw verscheen. De Zaligmaker zelve bevestigde dit toen Hij zeide, dat Hij nu henen ging om eene plaats voor hen te bereiden, en zoo spoedig als Hij eene plaats voor hen had bereid, dat Hij hen dan tot zich zouden nemen. Het Evangelie nu heeft ons geleerd, dat alleen zij bij Christus kunnen vertoeven, die — hoewel aan Hem onderworpen, — toch aan Hem gelijk zijn geworden. Wanneer nu de mensch sterft is hij dat niet, maar alvorens hij bij Hem in Zijne heerlijkheid kan wonen, moet eerst aan hem het verduurzaamde en verheerlijkte stof zijn terug gegeven. D u i z e n d e n

derzulken nu zullen er zijn, zegt Judas in zijnen zendbrief, wanneer de Heer komen zal en aller oog hem zal kunnen aanschouwen.

Zonder eenigen twijfel zullen deze duizenden niet alléén personen zijn die voor tweeduizend jaar met Hem zijn opgestaan, maar zullen zich onder hen eveneens bevinden die pas later zijn gestorven en in den loop der tijd langs den weg van geleidelijken vooruitgang zijn voortgekomen.

Te dien tijde zal het Duizendjarig vreedrijk een aanvang nemen, en in dat verheven schoone tijdperk, wanneer de Satan gebonden zal zijn, en met hem alle booze machten in de minderheid zal verkeerén, dan zal het groote werk der zaliging van de menschen kinderen eerst recht kunnen begínnen. Geene belemmerende dingen zullen dan den voortgang van het werk des Heeren meer in den weg worden gelegd. Otschoon wij niet kunnen veronderstellen, dat er op aarde alsdan in 't geheel geene boosheid meer zal bestaan, toch zal de ontwikkeling en de uitvoering daarvan niet meer plaats kunnen hebben omreden even als nu de boosheid het betere overvleugeld, even zoo zal alsdan het betere het kwade overvleugelen, en er in werkelijkheid een band zijn waarmede de vorst der duisternis gebonden zal worden.

(Wordt vervolgd.)

CONFERENTIE TE ARNHEM.

Op Zondag 25 Februari l.l. werd de halfjaarlijksche Conferentie te Arnhem gehouden.

Twee openbare vergaderingen waren belegd, n. l. om 10 uur 's morgens en om 7 uur 's avonds; — beide in de gewone vergaderzaal Walstraat 6.

Onderscheiden zendelingen van de verschillende Conferenties waren aanwezig, alsmede een groot aantal leden, vrienden en verdere belangstellenden.

Nadat met gebruikelijk zingen en gebed de morgenvergadering was geopend, werd eerst het H. Avondmaal bediend door de Ouderlingen Fred. Summerill en Jos. A. Orton. Voorts sprak Pres. Knight enkele woorden van welkom, waarna als eerste spreker optrad Ouderling L. H. Taylor, de noodzakelijkheid van openbaring tot onderwerp kiezende. Ouderling M. Barton haalde eenige oude herinneringen op, betrekkelijk zijn verblijf onder de Heiligen te Arnhem, en gaf alsmede eenige ondervindingen ten beste, die hij in Utah had opgedaan.

Ouderling Jos. Reed besprak de verklaring der Kerk tot de wereld, en vergeleek de toestanden van de eerste dagen der Kerk met die van thans.

Ouderling L. E. Holdaway, Reed opvolgende, besprak eveneens de boodschap die de volgelingen van Joseph Smith tot de

wereld hebben te brengen, alsmede dat ook thans vervolging het erfdeel is der getrouwen.

Ouderling H. C. Wade was de laatste spreker en besprak de autoriteit of bevoegdheid en gezag van God aan het menschdom gegeven, en eveneens dat dit ware gezag ontvangen moet worden op dezelfde wijze als indertijd Aäron het ontving.

In de avondvergadering trad als eerste spreker op Ouderling R. W. Evans, welke er op wees hoe in vroegere dagen de menschen vergiffenis van zonden ontvingen, met een enkel woord aanhalende dat gehoorzaamheid noodzakelijk is tot zaligheid.

Ouderling D. C. Lyon toonde aan dat er geen verschil bestaat tusschen het Evangelie van Christus en het Mormonisme, en tevens dat de Mormoonsche zendingen enkel hier zijn om dat Evangelie te prediken.

Een kwartet werd ten gehoor gebracht door Ouderlingen Thompson, Wheeler, Evans en Wade, waarna Ouderling R. v. Wagoner optrad en de straf besprak voor hen die het Evangelie niet naleefden in tegenstelling met wat hun deel zoude zijn die hunne plichten trouw vervulden.

President Eardley was de laatste spreker. Hij had tot onderwerp gekozen uit te leggen wat een Mormoon is, en toonde naar aanleiding daarvan aan hoe een Mormoon dient te gelooven in de onderscheiden personen der Godheid, alsmede in zichzelf en in bekeering. Een en ander in verband gebracht met de eerste beginselen, gaf hem dit aanleiding een sterke getuigenis af te leggen van het Evangelie.

Op Maandag 26 Februari werd eene speciale vergadering gehouden voor de zendingen, waar verschillende urgente zaken werden behandeld, en vele goede raad en wijze instructies, gegeven door President Eardley, werden aanvaard.

FRED. SUMMERILL, *Secretaris.*

ZULLEN WIJ DEN HEERE BETALEN, TERWIJL WE NOG SCHULDEN HEBBEN AAN ANDEREN.

Dat het betalen van tiende, of één tiende van ons inkomen het minste zoude zijn dat ieder van ons zou doen, onder iedere omstandigheid des levens schijnt zeer duidelijk te zijn uiteengezet in de Schriften, zoowel Oud als Nieuw Testament. De werkelijke maar vrijwillige erkenning van dit eenvoudig beginsel, en het betrachten daarvan met een volkomen en vreugdevol geloof, zal menige kwestie ten opzichte dezer plicht gevraagd ophelderen. Laat ons het bijvoorbeeld toepassen aan den toestand omschreven in een brief van een ernstig ondervrager daaromtrent uit Nebraska. De brief luidt:

„Zouden wij onze tienden betalen wanneer we geld schuldig zijn? Deze kwestie bemoeit ons op het oogenblik. Wij gelooven

dat tienden, en het betalen daarvan Schriftuurlijk is, en eveneens dat het een juiste en rechtvaardige basis is van geven. Wij gelooven dat het het minste is, wat wij kunnen doen om onze liefde en toewijding te toonen aan Hem, die wij erkennen als de Gever van alle goede dingen die ons leven vervullen. Wij hebben de vreugde van te geven ondervonden en we zouden deze vreugde niet gaarne willen laten varen. Maar zoo als nu schijnt het ons toe dat ons geld ons eigen niet is, omdat we bij andere menschen alhier schulden hebben. En weer op een andere wijze bezien, vermeenen we, dat de tiende des Heeren is, en we niet het recht hebben dat voor eenig ander doeleinden te gebruiken.

Wij verwachten nog in schulde te zullen blijven voor verscheiden jaren, en wat moeten we nu doen, wachten met opnieuw te beginnen te geven totdat de onzekere tijd zal komen, dat wij niets meer schuldig zijn? Het is het meest onaangename gevoel dat wij kennen, om geld schuldig te zijn, en het bewustzijn daarvan rust als een brandend vuur op ons, maar eveneens vinden we 't een ondragelijk geval te moeten denken dat we ons geheel bestaan met Christus zullen verliezen. Zou ook niet een regelmatig ingedeelde gave van een kleiner bedrag bijvoorbeeld een twintigste deel niet goed zijn?"

Tot zoover de brief.

Zouden we oneerlijk zijn met God om eerlijk met de menschen te kunnen wezen? Zouden we een preverente schuldeischer veronachtzamen, — een, welke omreden onze verplichtingen aan Hem een allereerste recht op ons kan doen gelden, — zouden we die veronachtzamen om een gewone, de eerste de beste andere schuldeischer te betalen? Zouden we hier en daar gaan stelen, en van tijd tot tijd gedane beloften verbreken om ons van geld te verzekeren om hen te betalen die wij schuldig zijn? waar op deze vraag slechts een, en wel een ontkennend antwoord kan worden gegeven, zoo kan daar ook slechts één antwoord worden gegeven in elke kwestie hoe dan ook, in betrekking tot het uitstellen onzer omljnde verplichtingen aan God, waar we onze verplichtingen tegen het menschdom volvoeren. Het blijkt onontkenbaar uit de Schriften en uit ondervinding, dat God beter voor ons zal zorgen en ons in de gelegenheid zal stellen onze schuldeischers spoediger te betalen met negen-tiende van ons inkomen dan met tien-tiende. De één tiende, welke aan God behoort is niet meer de onze om aan iemand onzer andere schuldeischers te geven, dan het geld in de beurs van onzen naaste het is, om daarmee onze schulden te betalen.

Hoe we in het verleden ook mogen zijn te kort geschoten in het betalen der tiende, het geringste wat we nu te doen hebben, is vanaf heden ten volle te betalen. Dat is wat bedoeld werd in den brief met de „loopende verplichtingen aan den Heere." Zijn we achterstallig met onze tiende van jaren terug, en zijn we geleid om te gelooven, dat God ons vraagt deze schuld te erkennen en dit Hem af te betalen, het kan ons dan allicht onmogelijk schijnen om die schuld ten volle te vereffenen alvorens we één cent uitgeven voor andere verplichtingen, maar we kunnen nog heden beginnen met onze loopende schuld bij God te betalen, door van af van daag enkel negen-tiende van ons inkomen te gebruiken, en die ééne tiende, die de Zijne is, afzonderlijk te houden. Hij belooft ons hierin te zegenen, wijl Hij het op geen andere wijze kan doen. *(Sundag school Times).*

DESTER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:
ROSCOE W. EARDLEY.

Assistent:
B. TIEMERSMA.

WAARDEERING.

Eene der woorden die Jezus, onzen grooten Voorganger heeft uitgesproken is in het bijzonder waardig om overdacht te worden. Deze woorden zijn, „Oordeelt niet opdat gij niet geoordeeld wordt”.

De Heiligen der Laatste Dagen zijn een volk wat beweert de volle waarheid in hun bezit te hebben, en als zoodanig, — wijl iedereen die de godsdienst der Mormonen heeft aangenomen en de verschillende geboden daarvan dagelijksch opvolgt eene getuigenis heeft verkregen van de waarheid deszelfs beginselen, — inderdaad in het bezit van een Godsdienststelsel wat verre boven iedere andere geloofsovertuiging uitblinkt, omdat de fondamente[n] ervan op openbaring berusten. Dit neemt echter niet weg, dat ieder der leden ervan aan zijn Godsdienst, — die in de eerste plaats verdraagzaamheid predikt, — er aan onderworpen is om het als zijnen plicht te beschouwen, ook anderer geloofsovertuiging te waardeeren. Geen enkele mag daarin te kort schieten. De Heere zelf heeft ons ten opzichte daarvan evenals in alle dingen een voorbeeld gegeven, want ofschoon Hij soms zeer bitter uit kon vallen tegenover de Farizeën en Schriftgeleerden, zoo moeten wij nimmer vergeten dat wij Jezus niet zijn en niet een zoodanigen blik hebben op het menschelijk gemoed. Wij kunnen alleen aan zien wat voor oog en is, waar God en eveneens Zijnen Zoon het hart aan kunnen zien. En somwijlen gebeurt het dat wij wel eens wat al te schielijk in ons oordeel zijn omtrent de gevoelens en de overtuiging van anderen. Als wij met alle waardigheid het Evangelie prediken, en onze woorden somwijlen afstuiten op eene bij de hoorders bestaande overtuiging, dan zijn wij o zoo dikwijls geneigd om te zeggen: ja, deze menschen ze hooren het Evangelie wel aan maar ze zijn niet oprecht in hunne bedoelingen, want, — zoo zeggen wij menigmaal, — waren zij dat wel dan zouden ze zich niet zoo kanten tegen datgene wat toch zoo duidelijk is als glas en geheel in overeenstemming met de schriften, waar in zij voorgeven te gelooven. Toch tasten we daarin menigmaal mis. Afgezien nog van het feit dat wij zooals gezegd niet het vermogen bezitten om het hart te kunnen doorschouwen, laat ons niet uit het oog

verliezen, dat de menschen tot wien wij de boodschap van het Evangelie brengen meestal zijn opgevoed geworden in eene andere leer, die hen met even veel overtuiging is gepredikt geworden als ons de onze. Verschillende geloofszaken en leerstellingen die wij zeer duidelijk vinden, en waarvan wij ons niet kunnen voorstellen, dat anderen die niet kunnen zien nog gelooven, zijn in menigerlei opzicht aan onze onderzoekers of beter gezegd aan hen waarmede wij van tijd tot tijd in aanraking komen, op eene geheel andere wijze uitgelegd geworden en het kost soms heel wat tijd alvorens gelegenheid, lust en moed gevonden kan worden om zich van onder den zuurdesum van anderer geloof te ontworstelen. En waar dit soms naar onze meening niet vlug genoeg gaat, daar moeten wij nimmer direct gaan denken, dat de betrokken personen daarom niet ernstig in hunne levensopvatting zijn en niet oprecht in hunne bedoelingen. Wij hebben daarvoor niet het recht, want het is niet alleen het het Evangelie wat waarheid in zich sluit, ook andere geloofsovertuigingen bezitten waarheid. Het is alleen maar dat het Evangelie alle waarheid bezit en derhalve meer heeft dan al het andere. Onze oogen zijn daar echter voor geopend, maar dat is niet met iedereen het geval zoo dat wij in plaats van anderen te veroordeelen omdat ze naar onze meening niet spoedig genoeg willen gelooven wat wij prediken, ons liever op hun standpunt moeten plaatsen en ons moeten bedenken wat wij in de gegevene omstandigheden zouden doen.

Doen wij dit, dan zullen wij opmerken dat in menigerlei opzicht wij niet beter zouden zijn dan de rest. Het Evangelie heeft zooals gezegd, — eene oneindig grootere waarde dan alle andere godsdienstige overtuigingen, omdat zij in het bezit is van een oneindig grootere hoeveelheid waarheid. Ja zelfs alle de waarheden die wij waarergens oók mogen vinden, zijn onderdeelen van het Evangelie, om in dit geval van het Mormonisme niet te spreken. Nu eene der waarheden dan eveneens, en bijgevolg ook eene der onderdeelen van het Evangelie is om de waarheid overal waar ze wordt gevonden te willen zien en opmerken. Joseph Smith heeft in zijn tijd de raad gegeven, de waarheid te verzamelen van overal waar ze te verkrijgen was. Waardeeren wij nu niet anderer overtuiging en trachten wij niet de gronden te ontdekken waarop die overtuiging of meening of wat het ook zij, — berust, dan vermeederen wij tot ons eigen nadeel niet onze kennis van de waarheid. De waarheid zelve te vermeederen staat niet in onze macht, omreden dat de waarheid eeuwig is en door ons niet vermeederd nog verminderd kan worden, maar al bestaat er ook een heelalvol waarheid zoo als

dan ook in werkelijkheid het geval is, en wij hebben van dat heilvol waarheid nog maar weinig in ons bezit, zooals ook het geval is, dan is het onze plicht die wij altijd dienen te beseffen, te trachten die waarheid te vermeerderen en wij kunnen dat niet doen, wanneer wij ons op onze beurt bevooroordeeld op een standpunt tegenover de meeningen van anderen plaatsen, denkende omdat wij nu leden van de Kerk van Christus zijn, nu kunnen wij eenvoudig niets meer van anderen leeren want alle waarheid die in hun bezit kan zijn, die hebben wij krachtens ons lidmaatschap van Christus Kerk toch ook. Dit laatste mag waar zijn, maar het geeft ons niet veel al is de Kerk in het bezit van alle de waarheid die er onder den Hemel bestaat, en wij persoonlijk kennen die waarheid niet.

Hier is voor ons allen wat te leeren, en hier ligt een weg van werkelijke vooruitgang. In eene der voorgaande Sterren is gezegd dat Joseph Smith geen twee dagen gelijk was. Dat wil zeggen dat zijn karakter en zijn geest zochten zóó naar vooruitgang en naar waarheid, dat iedere dag aan de hoeveelheid daarvan door hem werd toegevoegd. Nu Joseph Smith heeft om die waarheid in zijn bezit te krijgen en om dat dienstbaar te maken voor hen die met hem leefden en van wien hij wist dat na hem zouden komen, — Joseph Smith heeft die verschillende waarheden die de steeds vervolgende meerdere volmaking van zijn karakter uitmaakten op dezelfde wijze verkregen als ieder ander de waarheid moet verkrijgen, namelijk door onderzoek van datgene wat tot heden nog niet tot zijne kennis was gekomen. Vraagt ge of dan de Heere hem deze dingen niet openbaarde, dan antwoorden wij, zeker openbaarde de Heere hem alle deze dingen, maar de Heere gebruikte daar even als Hij dat nu doet Zijne middelen voor, en Joseph Smith had, om ingewijd te worden in de geheimenissen van het Evangelie even als ieder ander zijn van God ontvangen verstand te gebruiken. Lezen wij ook zelfs niet van Jezus, dat ofschoon Hij Gods Zoon was, dat Hij niet tegenstaande dat toch opgroeide en toenam in kennis en wijsheid bij God en de menschen beide. Zelfs bij God in Goddelijke zaken nam ook Jezus toe in kennis en wijsheid en toen Hij op twaalfjarigen leeftijd in het midden der leeraren van den tempel zat, toen leerde Hij hen niet alleen, maar ook ondervraagde Hij hen en trachtte van hen eveneens te leeren. Jezus waardeerde het goede en het ware overal waar Hij het vond, en ook als Hij het vond bij hen die Hem niet volgden. Ook in dit opzicht was onze Groote Zaligmaker nederig, zeer nederig van hart. Een voorbeeld wat wij goed doen altijd voor oogen te houden, weliswaar in alle zaken maar in het bijzonder betrekkelijk de waardeering die

door ons aan andersdenkenden dient te worden toegedragen. Wij eischen het recht den Almachtigen God te dienen volgens de ingeving van ons geweten en kennen alle menschen hetzelfde recht toe, laat hen aanbidden hoe, waar en wat zij ook willen. Laat dit geloofsartikel bij ons niet alleen lippentaal zijn, maar laat het ingegrift staan in ons hart, om waar het te pas komt te gebruiken.

AANGEKOMEN.

9 Februari 1912. — Als volgt zijn aangekomen: Ouderlingen Martinus Barton, van Wilson Ward, Utah; Henry W. Hansen, van Salt Lake City en Herschel E. Pearson, van Draper, Utah.

Ouderling Barton is de Arnhemsche, Ouderling Hansen de Rotterdamsche en Ouderling Pearson de Luiksche Conferentie als arbeidsveld aangewezen.

ONTSLAGEN.

De navolgende Ouderlingen zijn eervol van hunne roepingen in deze zending ontslagen.

15 Februari 1912. — Ouderling Grant C. Brown, was aangekomen 4 Augustus 1909 en vertoefde van af dien tijd zijne heele zending in de Luiksche Conferentie, en was de laatste tijd aldaar aangesteld als gemeente-president.

15 Februari 1912. — Ouderling Raymond J. Ashton, kwam aan 24 October 1909, bracht eveneens heel zijne zending door in de Luiksche Conferentie en presideerde de laatste tijd over de vertakking te Verviers.

25 Februari 1912. — Ouderling David C. Lyon kwam aan 30 Juni 1909, en werkte van af dien tijd tot den 4den Febr. 1910 in de Amsterdamsche Conferentie. Van daar overgeplaatst zijnde naar de Arnhemsche Conferentie, verbleef hij aldaar tot 25 Febr. 1911, als wanneer hij eene roeping kreeg naar Den Haag in de Rotterdamsche Conferentie om daar de leiding van de gemeente op zich te nemen. Hier verbleef hij tot den datum van zijn ontslag.

VERPLAATST.

Ouderling Wm. F. Thompson is van de Rotterdamsche naar de Groninger, en Ouderling John. J. Banks van de Groninger naar de Rotterdamsche Conferentie verplaatst.

IN ONS EIGEN ZENDINGSVELD.

In de maand Februari zijn door President Eardley verschillende reizen gemaakt door de zending, in verband waarmede er op onderscheidene plaatsen speciale vergaderingen waren belegd. Zoo werd er op 9 Februari eene vergadering gehouden te Lille (Rijssel) Frankrijk, op den 11den te Luik, Seraing en Verviers, op den 13den te Brussel, terwijl later, den 20sten te Leeuwarden, den 21sten te Harlingen en den 22sten te Groningen belangrijke vergaderingen werden gehouden.

Terwijl President Eardley in België en Frankrijk was werd er eveneens eene bijzondere vergadering gehouden te Alkmaar, op Zondag 4 Februari.

Van alle deze vergaderingen kan inderdaad worden gezegd, dat ze goed geslaagd zijn. Op bijna alle plaatsen was er een groot aantal vreemdelingen tegenwoordig, en werd er met zeer veel aandacht naar de onderscheidene sprekers geluisterd.

Op dergelijke samenkomsten blijkt het pas, hoeveel menschen er nog gevonden worden die hun oor willen leenen voor de prediking van het van den Hemel geopenbaarde Evangelie. Gewisselijk is het veld rijp om te oogsten, en dienen we allen den Vader te bidden dat Hij steeds arbeiders wil uitstooten in Zijnen wijngaard, want het graan is inderdaad wit.

VAN OVER DEN OCEAAN.

Wij ontvingen een brief uit Ogden van zuster Martha K. H. v. d. Kooi, en nemen daaruit het volgende over:

„Ik kan u melden, nog blij te zijn een Heilige der Laatste Dagen te wezen. Ik ben blij hier in Zion te mogen zijn, en ik heb hier inderdaad vele zegeningen ondervonden, en geniet die nog dagelijksch. Ook ontmoette ik een weinig tegenspoed alhier en beproeving, maar ik weet dat dit eveneens voor een goed doel is geweest, want de Heere wenschte een beproefd en gelouterd volk. Ik ga altoos met blijdschap naar de vergaderingen, jonge meisjesvereniging, Zondagsschool enz., want dit alles verschaft mij groote vreugde. Ook heb ik nog nimmer één minuut berouw gehad dat ik hier naar toe ben gegaan, en hoop het mede nimmer te krijgen. Moge Vader in den Hemel alle mijne oude vrienden en famieliebetrekkingen zegenen met veel voorspoed, geluk en gezondheid, is de wensch en bede van uw zuster in het Evangelie.

MARTHA K. H. V. D. KOOL.

ENKEL EEN KLEIN BLAUW KOUSJE.
Naar het Engelsch van LELLA MARLER HOGGAN.

(*Vervolg van blz. 64.*)

Jim vouwde het kinderbriefje op, en borg het weer in de teen van het kousje. Hij dacht aan Birdie Lou. En in zijn hart wist hij dat hij van 't jaar de geschiedenis van het Kerstkindje aan Honey Bird zou vertellen.

Hij hield het kleine kousje in de hand en tuurde in het uitdoovende vuur in den haard. Tegenover hem zag hij een klein vrouwtje met een gelaat vol van liefde en teederheid. Het was een zielvol schilderstukje, wat daar hing, maar het scheen hem alsof het het gelaat was van Nelly, en hij vroeg zich af of zij het kindergekrabbel in de teen van het kousje ook had gezien.

Den volgenden morgen toen allen gereed waren om hun eenvoudig ontbijt te nuttigen stapte Jim de hut binnen, met de aankondiging:

— „Wel jongens, ik ga naar huis van daag.” —

— „Hoe komt dat zoo in eens Jim?” — vroeg Nelson.

Ieder hunner dacht om Hughie's vertelling, maar ze verkeerden te veel onder den indruk ervan om er licht over te spreken.

— „Mijn zuster zegt, dat ze mij noodig hebben”, — antwoordde Jim kalm. En het kleine kousje uit de enveloppe halende, hield hij het omhoog voor hunne verwonderde blikken.

— „Wie zond dat, Jim?” — vroeg de mail-drijver als gewoonlijk het woord voor allen nemende.

— „'t Is van mijn heel klein zusje, Honey Bird” —

Daarna ontvouwde hij het kinderbriefje voor hen uit, en ook zij vonden het onhandige gekrabbel vermakelijk. Iets bijzonder teêrs was er dien morgen in hun hart. Verscheiden van de jongens gingen naar huis met de Kerstdagen. Het Kerstvuur brandde op verschillende plaatsen beneden in de vallei. Kerstklokken riepen hen van over de purperen bergen. Wie weet, misschien hingen bij hen allen tehuis kleine kinderkousjes aan den schoorsteenmantel, wachtende om gevuld te worden.

Na het ontbijt spraken ze zachtjes over hun naar huis gaan, en over hun werk in de vallei. Sommige der jongens hadden geen tehuis, en konden dus niet verwachten de anderen te vergezellen.

Over één ding waren allen het echter eens. Hoe ook, — Oue Hughie moest bedacht worden. Maar wat moest het wezen? Een liefdegift moest het zijn, een teeken, van hart tot hart, — iets wat warmte en zonneschijn met zich bracht, en de Kerstmis-tijd meer aangenaam voor hem maakte.

V. *Het Kerstgeschenk en het vertrek.*

— „De jongens vertellen mij, dat je gaat, Jim; ze zeiden dat ze van thuis om je gezonden hadden”, — zei Hughie zacht, toen hij een weinig later de hut inkwam

— „Ja, Hughie; ze verlangden mij thuis te hebben met Kerstmis, en ik geloof dat ik behoor te gaan,” — antwoordde Jim, terwijl hij voortging met zich te scheren.

De oude man zat neer en wachte. Jim gaf hem de kleine vierkante enveloppe.

— „Hier is de brief”, — zei hij.

— „Schreef Nelly hem?” — vroeg de oude man ongedwongen.

— „Nee”, — zei Jim, — „mijn klein zusje deed het”.

— „Nelly hield haar hand vast, duidelijk genoeg”, — meesmulde de oude.

— „Duidelijk genoeg”, — herhaalde Jim. In zijn hart bad hij, dat de veronderstelling van den ouden man waar mocht wezen.

Hughie opende de enveloppe en haalde het kleine blauwe kousje er uit. Hij zat zeer stil voor verscheidene minuten, en zag naar het kleine kousje. Dan zei hij alleen, — „En de brief, Jim?” —

— „Is in de teen van het kousje”. —

— „Dat had ik ook ja wel kunnen denken”, — zei hij, — „de dingen die we het meeste wenschen, vinden we 't laatst, — altoos in de teen van de kous”. —

Hij opende het dunne briefje, en streek het met zijn groote hand glad over zijn knie. Hij las het tweemaal langzaam over. Dan haalde hij zijn groote blauwe zakdoek uit, en droogde zijn oogen. De brief vouwde hij in zijn oude plooiën en deed hem opnieuw in de teen van het kousje. Hij streek het kousje uit over zijn knie, en streelde het teeder alsof het een levend kleinood was. Ten laatste deed hij alles weer in de enveloppe en gaf het Jim weerom.

— „Doe mijn groeten aan Nelly, Jim, en aan allen tehuis”, — zei hij zacht — „En hier, Jim, dit moet je aan Honey Bird geven. Vroeger heb ik het nooit weg kunnen geven, maar nu, ik zou graag willen dat zij het had.” —

Jim nam het kleine pakje aan, en zette het voorzichtig op de tafel.

— „Je hebt het langen tijd bewaard, niet waar Hughie? Zie, het omhulsel vertelt mij dat; — het is geel van ouderdom”. —

— „Ja Jim; — het is de armband die ik kocht voor mijn klein-zusje voor dat ik naar huis ging. Maar zij was niet meer een klein meisje toen ik kwam. Ik was te laat!” —

Het kousje nogmaals uit de enveloppe halende, verwijderde Jim het briefje en stak Hughie's gift in de teen.

— „Het beste komt altijd 't laatst", — zeide hij. — „Ik zal haar vertellen, dat Oom Hughie het haar met St. Nicolaas heeft gezonden". —

Plotseling kwam er een licht in Jim's trekken. — „Ga met mij mee naar huis Hughie. Geef het pakje zelf aan haar". —

— „Neen", — antwoordde Hughie besloten. — „k Kan 't onmogelijk doen! 't Zou bij Bensen en Jonessen voor de kinderen geen Kerstmis wezen, als ik er niet was om hen verhaaltjes te vertellen. Bovendien heb ik aan het jongetje van de weduwe Sloan beloofd bij hem te zullen komen, en ook oue Bunt zal naar m'n komst uitzien. Ze zullen beide wel wat hout en meel enz. noodig hebben. En zoo niet, ik moet toch hun voetpaden wat uitschoffelen om die in de Kerstdagen wat open te houden, voor hen zelve is 't te koud om 't te doen, en ik heb het in minder dan geen tijd in orde gebracht. Nee Jim, ik blijf stilletjes hier, en doe mijn gewone werk. Maar, ik heb ook nu nog een lange rit voor mij, en ik moet voortmaken, en zal geen tijd meer hebben om op tijd terug te komen om jelui te zien weggaan. Ik zal je daarom nu maar gaan groeten". —

Zijn groote hand drukte die van Jim flink. „God zegen je!" was alles wat hij zei. Toen sprong hij in den zadel en rende weg langs het spoor in de sneeuw.

(Wordt vervolgd.)

OVERLEDEN.

13 Februari 1912. — Te Den Haag is overleden Yda Christina van den Engel, dochtertje van Arie en Sophia van den Engel. Geboren 14 Mei 1907, was ze ingezegend door Ouderling John. K. Meibos op 30 Juni 1907.

14 Februari 1912. — Te Den Haag is eveneens overleden zuster Geesje Talen, geboren 18 October 1860 te Hasselt (O), was ze gedoopt te Den Haag 19 April 1907 door Ouderling J. W. Matthews, en bevestigd op 21 April van 't zelfde jaar, door Ouderling J. A. Butterworth.

(Eene langdurige ziekte, door haar echter geduldig geleden, maakte een einde aan haar leven, wat voor de achterblijvenden van zoo groote waarde was).

INHOUD.

Een en ander over het Duizendjarige		
Rijk en de opstanding	Blz. 65	Ontslagen Blz. 76
Conferentie te Arnhem.	" 70	Verplaatst " 76
Zullen wij den Heere betalen,		In ons eigen Zendingsveld " 77
terwijl we nog schulden hebben		Van over den Oceaen " 77
aan anderen	" 71	Enkel een klein blauw Kousje
Waardeering	" 73	(Vervolg van Blz. 64.) " 78
Aangekomen	" 76	Overleden " 80

Uitgegeven door de NED.-BELG. ZENDING, Crooswijkschesingel 7 B.
Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der
Zending in Nederland en België.

Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 1.80, België fr. 4.50,
Buitenland f 2.50, Amerika \$ 1.00. — Per exemplaar 10 cent.